உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3.] || நளஆ பங்குனிமீ—1917ஆ மார்ச்மீ || [இதழ் 3

நீமதித்துன்னி நினையேன் மடநெஞ்சமே
காமதிக்கார் பொழிற்காழி
நாமதிக்கும் புகழ்ஞான சம்பந்தனெண்
பூம்திக்குங் கழல்போற்றே,

சிவஞானபோதம்—இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

(20–வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இரண்டாமதிகரணம்.

ஆணையினிருவினையின்.

(இ—ள்.) உயிர்களுக்கு இருவினை முதல்வனாணையினால் வரும். (எ-ம்)

இதில், க-வது—தன்னாற் கூறப்படும் பொருள்:—

உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை அரனே கொடுப்பன்.

உ-வது—ஐயப்பாடு:—

புனருற்பவஞ்செய்யுங்கால் முதல்வனுக்குத் துணைக்காரண முதனி யன வேண்டப்படுமோ? வேண்டப்படாவோ?

ந-வது—பிறர்கூறும் பக்கம்:—

துணைக்காரணம் வேண்டப்படின் முதல்வனது சுதந்திரத்திற்கும் அளவிலாற்றலுக்கும் இழுக்காய் முடியுமாகலான், முதல்வனுக்குத் துணைக்காரணம் வேண்டப்படா. (இவ்வாறு கூறுவோர் பரிணாமவாதி கள்,)

௪—வது — மறுத்துரைக்குஞ்சித்தாந்தத்துணிபு:—

ஒரு பட்டணத்தைக்காக்கும் அரசன் தனது தண்டத்தொழிலை ஓர் அதிகாரியிடம்வைத்து உலகியலை நடத்தல்போல், ஆன்மாக்கள் புண்ணிய பாவங்களை யனுபவிக்க முதல்வன் தனதாணையை இருவினைகள் மாட்டுவைத்து நடாத்துவன். அதனால் இருவினை முதல்வனுணையினாலே வருமென்னப்பட்டது. படவே, முதல்வன் சுதந்திரத்திறரும் அளவிலாற்றலுக்கும் இழுக்கில்லையென்பது பெறப்பட்டது.

௫—வது இயைபு:—உதாரணவெண்பா.

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலி
னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்விளைக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையாசென்று.

இது, வினை ஒன்று உண்டு என்பதற்கும், அதுவே உயிர்க்குப் பயனுய்வரும் என்பதற்கும், மறுசெனனத்தில் வினை ஏறும் என்பதற்கும், அது முதல்வனையின்றி யமையாது என்பதற்கும் பிரமாணம் கூறுகின்றது.

(இ—ள்.) உள்ளதேதோற்ற—(முதற்சூத்திரத்தினுல் இல்லது தோன்றுது என்பது பெறப்பட்டமையின்) முன் உள்ளதாகிய புண்ணியபாவம் என்னும் இருவகையுள்ள சஞ்சிதவினையே தன்பயனாகிய இன்ப துன்பங்களையும், அவைகளையநுபவித்தற்குரிய இடமாகிய உடம்பையும்தோற்றுவிக்க—உயிர் அவ்வுடலின் அணையும்—உயிரே அவ்வுடம்பிற் பொருந்தி இருவினைகளை யனுபவிக்கும். (உடல் சடப்பொருளாகையால் அவைகளையனுபவிப்பதில்லை.) ஆனல், முன் வினையானது அனுபவிக்கப் பட்டொழிந்தால் மறுபிறவியாகிய மேலைக்கு வினை எவ்வாறு உண்டாகும் எனில்—முன்செய்வினை உள் அடைவே உள்ளதாம்—முன்செய்த வினை அநுபவித்தற்கேதுவான முறைமையிலே மேலைக்கு வினையுளதாம். (அதாவது, முன்செய்த வினையை அநுபவிக்கும்போது அதற்குத் துணைக்காரணமாய் உண்டாகும் விருப்பு வெறுப்புக்களே மறுபிறப்புக்கு வினையாய் ஏறும் என்பதாம்.) அப்படியானல், அந்தவினை ஒன்றேபோதுமாயிருக்க, முதல்வன் எதன்பொருட்டோ வெனில்,— செய்பவர் செய்திபயன் விளைக்கும் செய்யேபோல்—உழவர் செய்யுந்தொழிலுக்குத் தக்கபயனை விளைவிக்கும் விளைநிலம்போல் (அதாவது, விளைநிலம் விளைவிப்பதன்றி அத்தொழில் தானே விளைவிக்கமாட்டாததுபோல்)—வள்ளலவன் செய்வன்—(உணவும் வித்துமாய் ஆதிதொடுத்து முறையே வரும் பிராரத்தவினை ஆகாமியவினை யென்பவற்றை) முதல்வனே

அவ்வுயிர்களுக்குக்கூட்டுவன்—செயல் சென்று அணையா=(அவ்வாறன்றி) வினைகள் தாமேபோய் உயிர்களுக்குப் பயன்களாக அடையா. (எ-று.)

தற்பயன் குறியாது வேண்டுவார் வேண்டியவாறே ஈயும் அருளுடையவனாதலால் முதல்வனை "வள்ளல்" என்றனர். உள் அடைவு= உள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய அடைவு (அதாவது அநுபவித்தற்கேதுவாகிய முறைமை.)

உதாரண வெண்பா.

அவ்வினையைச் செய்வதனி லவ்வினைஞர் தான்சென்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
பேராம லூட்டும் பிரானி னுகராரே
லார்தா மறிந்தணைப்பா ராங்கு. (சு)

இது, இருவினை சடமாகையால் ஆன்மாக்களைத் தாமே சென்றடையமாட்டாவாயினும், ஆன்மாக்கள் சேதனமாதலால் அவையே அவற்றின் பயனையறிந்து எடுத்து அநுபவிக்கும். ஆதலால், அதற்கொரு கர்த்தா வேண்டுமோ, என்னும் சந்தேகத்தை நீக்குகின்றது.

(இ—ள்.) காந்தபசாசம்போல்=ஒருவன் இரும்பினையெடுத்து நேரே பிடித்தால் காந்தமானது அதனை வலித்துக்கொள்வதுபோல்—அவ்வினையைப்போமல் ஊட்டும் பிரானின்=அவ்வினைப்பயன்களைப் பிறழாமல் ஊட்டுவிக்கும் முதல்வனால்—அவ்வினைஞர்தாம்=அவ்வினைகளைச் செய்யும் ஆன்மாக்கள்தாம்—அவ்வினையைச் செய்வதனில் சென்று அவ்வினையை நுகராரேல்=அவ்வினைகளைச் செய்தற்குரிய இடமாகிய உடம்பிற்பொருந்தி அவற்றின்பயனை யனுபவிப்பர். அவ்வாறு அநுபவியாராயின்—ஆங்கு=(அறிவுஞ் சுதந்திரமுமின்றி மலத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும்) அப்பெத்தகாலத்தில்—ஆர்தாம் அறிந்து அணைப்பார்=வேறே எவர்தாம் அவற்றையறிந்து கூட்டுவார். (ஒருவருமில்லை.) (எ—று.)

உதாரணவெண்பா.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம். எ

இது, அவ்வினை ஆதியோ? அநாதியோ? ஆதியாயின் முன் இல்லாதது இடையே தோன்றாது. அநாதியாயின், ஒருவர் கூட்டவேண்டுவ

தில்லை என்பார்க்கு, முதல்வன் உயிர்களுக்கு வினைப்பயன்களைக் கூட்டு முறைமை இத்தன்மைத்தென விளக்குகின்றது.

(இ-ள்.) நெல்லிற்கு உமியும், நிகழ்செம்பினில் களிம்பும், சொல்லின்தொன்மையே, புதிது அன்று—நெல்லினிடத்து உமியும் செம்பினிடத்துக் களிம்பும் எப்போது உண்டாயின என்று ஆராய்ந்து சொல்லுங்கால், அந்நெல்லுஞ் செம்பும் உண்டாயினபோதே உண்டாயினவாம். இடையே வந்தனவன்று. (அதுபோல்)—வல்லி மல கன்மம் அன்று உளவாம்—மாயை, மலம், கன்மம் என்னும் மும்மலங்களும் அநாதியே(ஆன்மா உள்ளவன்றே) உள்ளனவாம்—கமலத்து அலர் சோகம் பொன் வாள் செய் வள்ளலால் ஆம்—முன்னே உண்டான தாமரைப்பூ அலர்தலும் கூம்புதலும் சூரியனால் செய்யப்படுவதுபோல, சிவபெருமானது திரோதான சத்தியினால் மும்மலங்களும் தத்தங்காரியங்களைச்செய்யும். (எ-று.)

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாதலின் 'வல்லி' என்றார்.

(இன்னும் வரும்.)

---

*உருத்திராக்ஷமகிமை.

உருத்திராக்ஷதாரணத்தால் வானரமும் சேவலும் போகமோக்ஷங்களையனுபவித்தமை.

நந்திகிராமமென்னு மோர்கிராமத்தில் நந்தையென்னும் பெயருடைய ஓர் தாசியிருந்தாள். அவள் சேவலொன்று, வானரமொன்று, ஆகிய இவ்விரண்டையும் வளர்த்துவந்தாள். அந்தத் தாசியானவள் சிவபக்த சிரோமணி யாகையால், பஸ்மதாரணம் உருத்திராக்ஷதாரணமில்லாதவரைப் பார்ப்பதற்கும் பரிசிப்பதற்கும் அஞ்சிக்கூசி அப்புறஞ் செல்லும் நியமமுடையவளாய் தன்னால் வளர்க்கப்பட்ட சேவலுக்கும் வானரத்துக்கும் காது கழுத்துமுதலிய ஸ்தானங்களில் உருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, அவைகளுக்குத் தன்னுடைய நாட்டியத்தையுங் கற்பித்துக்கொடுத்து, அதிகசிறப்புடன் வளர்த்துவந்தனள். இவ்வாறு நெடுநாள் சென்றபின்னர் அவ்விரண்டும் இறந்துவிட்டன.

*இது ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர சிவயோகிகளின் மாணாக்கர் வைதிக சைவசித்தாந்தப் பிரசங்கரத்நாகரம், ஸ்ரீமான் கா. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்டுவந்த "ஞானபாநு" என்னும் பத்திரிகையிலிருந்து எடுத்து அச்சிடப்பட்டது.

இறந்துபோன அவ்விரண்டும் உருத்திராக்ஷதாரணத்தோடு கூடியிருந்த புண்ணியவிசேடத்தால், கோழியானது காஸ்மீரதேசத்துக் காசனாகிய பத்திரசேனனுடைய மகனாகப்பிறந்தது. வானரம் அவ்வரசனுடைய மந்திரியின் மகனாய்ப்பிறந்தது. அரசன் தன்மகனுக்கு சுதன்மாவென்று பெயரிட்டான். மந்திரி தன்மகனுக்குத் தாரகனென்று பெயரிட்டான். இவ்விரண்டுபேரும் உடலும் உயிரும்போற் கூடிவாழ்ந்து, அரசுரிமைக்குரிய பொன்மணிமுதலிய செல்வங்களை யெல்லாம் வெறுத்து, முத்திசாதனத்துக்குரிய உருத்திராக்கமணிகளையே கிடைத்தற்கரிய சிறந்த ஆபரணங்களென மதித்து அவற்றை விதிப்படி சிரமுதலிய அங்கங்களிலணிந்து, நெடுங்காலம் தங்கள் ராச்சியத்தை யாண்டு, இம்மையி லனுபவிக்கவேண்டிய போகங்களையெல்லாங் குறைவின்றி யனுபவித்துத் தங்கள் குடைநிழலின்கண் வாழ்வாரையும் உருத்திராக்கமணியில் அன்புவைத்து, அணியச்செய்து சிவசம்பந்திகளாக்கி, இவ்வுலக வாழ்வைவிட்டு சிவலோகஞ்சென்று அங்கு சிவகணங்களோடு வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இழிந்த பிறப்பினையுடைய சேவலும் வானரமும், இழிந்த பிறப்பொழிந்து அரசச்செல்வத்தை யனுபவித்து மறுமையில் சிவலோகமடைந்தது தவங்களைச்செய்தமையாலோ, தானங்களைச்செய்தமையாலோ, ஞானவிசாரஞ்செய்தமையாலோ. இவைகளிலொன்றுமன்று. உருத்திராக்கந்தரிக்கப்பெற்ற தொன்றாலேயாம். ஆகலான் இம்மை மறுமைப் பயன்களை யடையவிரும்புவோர் உருத்திராக்கமணிகளையே சிறந்த ஆபரணமாகக்கொண்டு கூசாது அணியவேண்டுமென்க.

உருத்திராக்ஷதாரணத்தால் (தன்னைவென்ற) பகைவனைவென்றது.

புட்காரதேயத்தையாண்ட சவுமியனென்பவனொருவன் அழகிலே சிறந்த தன் மனையாளுடைய, இன்பநலத்தை வெறுத்து, பிறர்மனை நலனையே பெரிதென விரும்பியும், புல்லொழுக்கங்களையே நல்லொழுக்கங்களெனக் கடைப்பிடித்தும், அநீதியெல்லாம் நீதியென்றெண்ணியும், தன்கீழ்வாழ்வோரை ஒருகணமேனும் நீங்காது வருத்துவதே தொழிலாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்தான்.

அவன் மனையாள் தன்னைக் கணவன்விரும்பா தொழியவே காமத்தீயால் மிகவும் வெதும்பிச் சகிக்கலாற்றாது, தன்னரசனுக்குரிய புரோகிதனுடைய மனையாளாகிய சத்தியவிரதை யென்பவளிடத்திற் சென்று தனக்குநேர்ந்த குறைபாடுகளெல்லாம் ஒன்றொழியாதுகூறி, என்கணவன் எனக்கின்பத்தைத்தந்து என்னைவிட்டுப் பிரியாது எப்பொழுதிருப்பான் என்றனள். சத்தியவிரதையானவள் கணவனாசையால் படுகின்ற

துன்பத்தைப்பார்த்து மனமிரங்கி, "ஓ பெண்ணே, நீயேன் கவலைப்படு கின்றாய். சிவபெருமானுடைய கண்மணி (உருத்திராக்கமணி) யிருக்கின் றது; அதனைத்தருகின்றேன்; நீ யணிந்துகொள்; உன்கணவன் உனக் குக் கண்ணாயிருப்பான்; இதனை நம்பு; வேறொருமந்திரமும் தந்திரமும் வேண்டாம்" என்றனள். அவ்வரசன்மனைவி அப்பார்ப்பனியினுடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி "நானுய்ந்தேன், உய்ந்தேன்" என்று ஆனந்த பரவசத்தளாய் "அம்மணி! அக்கண்மணியைத்தாரும், அணிந் துகொள்ளுகின்றேன்" என்ன, அப்பார்ப்பனி ஓர் அக்கமணியை யெடுத் து "உனக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாகக்கடவது" என்றாசீர்வதித்துக் கொடுக்க, அம்மணியை அன்போடேற்று அன்றுதான் மங்கிலியத்தைத் தரித்தவள்போல் தரித்துக்கொண்டு அப்பார்ப்பனியிடத்து விடை பெற்றுச் சென்றனள். சென்றவன்றே இவளை என்றும் நினையாத கணவன் அவள்பால்வந்தனன். உருத்திராக்ஷதாரணியாகிய அக்கற் புடையவளதிசயித்து முன்னே நிற்க, அவன் அவளைப்பார்த்து அவளுக்கப்போதுள்ள அப்பேரழகு எப்போது வந்தது என்றுகூறி மகிழ்ந்து களித்து இருவரும் மன்மதனும் ரதியும் போன்றவர்களாய் அயலார்மனையை வெறுத்து இன்புற்றிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கு நாள்களிலோர்நாள் அவ்வரசன் அயலூருக்குச் செல்ல, அங்குதன் சைனியங்களைக் காவாமையால் திக்குகளிலெல்லாம் அச்சைனியங்கள் ஓடிப்போய்விட்டன. அவ்வாறோடிப்போனதை யுணர்ந்த மாற்றரசர் அவ்வரசனைத் தோற்றோடிப்போகும்படிச்செய்தார் கள். அரசனும் அரண்மனைக்குட் சென்று மனைவியிடத்தில் தோல்வி யுற்றதைக்கூற, அவ்வசுமதி அரசனைப்பார்த்து "நீர் பயப்படவேண்டாம், சிவபெருமானது உருத்திராக்கமிருக்கின்றது. அதை ஆபரணம்போல் தரித்துக்கொண்டால் பகையொழிவீர்; பெருந்திரவியஞ்சேர்ப்பீர்; இடையூறுக ணீங்குவீர் உம்மைத் தேவரும் வணங்குவார்கள்; இடபக் கொடியேந்திய சிவபெருமானது இரண்டு திருவடிகளையும் பெறுவீர்; ஆகையால், முறைமைப்படி அம்மணியைத்தரித்துக்கொள்ளும்" என்று கூறினள். அவ்வாறே புரோகிதரைக்கொண்டு ஆயிரம் உருத்திராக்க மணியை யணிந்து பகையை வென்று, அப்பகைவருடைய தேசங்களையுங் கைப்பற்றி, தன்குடிக ளனைவரையும் அவ்வுருத்திராக்கமணியைத் தரித் துக்கொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டான்.

சுவரில் சித்திரரூபமாயிருந்த திருமால் உருத்திராக்ஷமகிமை கூறியது.

இவ்வாறு உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் உருத்திராக்க மணியை யணியச்செய்த அரசனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்களும் பிறந்தார்கள். அவன் அவர்களும் உருத்திராக்கமாலையை ஆபரணமாகத் தரிக்கச்செய்தான். அவ்வாறே அவர்களும் தரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பின்பு கமலாக்கனென்னு மோரரசன் அப்பெண்களில் காலஞானி என்பவளை மணந்து கலவியின்பத்தை விரும்ப, அவள் "உருத்திராக்கமில்லாதவர்களைப் பரிசிக்கமாட்டேன்" என்று கூறினள். அவ்வரசன் புன்சிரிப்புகொண்டு "அரசர்களணியவேண்டிய ஆபரணங்கள் அநேகமிருக்க நீ அணிந்திருக்கின்ற உருத்திராக்கமணி அவ்வாபரணங்களிலொன்றல்லவே" என்று தடுத்துக்கூறினன். அப்போது காலஞானி உருத்திராக்கமணி யணிவதினாலுண்டாகும் பயன்களை யெடுத்துக்கூறி "இவற்றை ஆகமவிதிகளுணர்ந்த பெரியோர்களைக்கேட்டு உனக்குச் சம்மதப்படின் தரித்துக்கொள்" என்று கூறினள். அதற்கு அரசன் "யாராயிருந்தாலும் நானெடுத்துச் சொல்பவர்களைக்கொண்டு அவ்வுருத்திராக்க மணியின் மகிமையைச்சொல்லச் செய்தால் நானே உனக்கு மனைவி நீயே எனக்குக் கணவனாவாய்" என்று ஊழ்வினையின் வலிமையால் அறிவில்லாமற் கூறினன். காலஞானியும் அதற்குடன்பட்டாள். இராக்காலமும் ஒழிந்தது. அரசன் கொலுமண்டபத்தையடைந்து சதுர்வேதமுணர்ந்த வேதியர்களோடும் வீற்றிருந்தான். அப்போது காலஞானி இன்னோர் கூறின் அதனைத் தெளிவேனென்று நீ குறிப்பித்த அவரைக் காட்டுவாயென்று வினவ, அவன் சுவரில் எழுதியிருந்த திருமாலைக் காட்டி "இவரைக்கொண்டு நீ சொல்லுவிப்பாய்" என்று கூறினன். அப்போது அப்பெண்மணி சிறிது மஞ்சாது சொல்லுவிப்பதற்குச் சம்மதித்து நின்று, பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலை உருத்திராக்கமணியின் மகிமையைக் கூறும்படி கட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று சிவபெருமானைநோக்கி,

வெண்ணீ றணிந்த விமலா விரிசடைமேற்
றெண்ணீர் பொறுத்த சிவானந்த வெள்ளமே
பண்ணீர் மொழியொருத்தி பங்கா கடுவொடுக்கு
மொண்ணீல கண்டா வுயிர்க்குதவ வேண்டுமால்.

என்பு பொருப்பா யனமா யிருநிலனும்
வானத் தளவு மருண்டார்க்கும் வந்திலா
யூனெக்க வன்பார்க் குடனிற்பா யென்பதெலாங்
கானக் குழல்பங்கா வித்தலையிற் காண்பேனல்.

மையார் களத்தாய் மறியாய் மழுப்படையாய்
பையா டரவணைய பாய்விடையா யன்பிலர்க்குப்
பொய்யாய் பிறந்திறவாப் புண்ணியாவென் போல்வார்
மெய்யாய் நினைத்தேன் முடித்தருள வேண்டுமால்.

என்று பிரார்த்தித்தனள். அப்போது அச்சுவரில் எழுதியிருந்த அறிதுயில் கூர்பவராகிய திருமால் எழுந்துநின்று கண்களை இமைத்தனர். அவ்வாறு கண்களிமைத்தலைக் கண்டகாலஞானி தோத்திரங்களைப் பாடினாள். தன்மனதில் அதுவரையிலிருந்த நடுக்க நீங்கினாள். கரங்களைச் சிரசிற் சூட்டினாள். திருமாலைச் சமீபித்தாள். சமீபித்த அக்கால ஞானி திருமாலை வணங்கி, "ஓ சுவாமி! எனதுயிர் போன்றவர்க்கு உருத்திராக்க மணியின் சிறப்பைக்கூறி யருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தலும், திருமால் சௌமியனென்பவனது பெருந்தவமே, சொல்லுகின்றேனென்று கூறுகின்றனர்.

"சிவபெருமானது உருத்திராக்ஷ மணியின் சிறப்பை யானோ கூற வல்லேன்? எனக்கும் எளிமையாய் விட்டதோ? என்னாற் கூறவேலாது! அவ்வுருத்திராக்க மணியைத் தரித்தவர்களைத் தரிசித்தவர்கள் கைலாய பதியின் திருவுருவமைந்து தேவர்கள் வணங்க வீற்றிருப்பார்கள். பிறந்த நாள் முதலாகத் துன்மார்க்கத்தில் நடந்து கடினசித்தமுடையவர்களாய் கொலைகளவு முதலியவற்றில் பயின்றவர்களும் ஓர் உருத்திராக்க மணியைத் தரித்தால் அவர்கள் பெரும்பேறு என்போன்றவர்கட்குக் கிட்டுவது அரிது. உருத்திராக்கமணியை யணியாமல் எத்தவம் புரியினும் அத்தவம்பொய்யே. அத்தகைய உருத்திராக்கமணியின் மகிமை என்னாலளவிட்டுரைப்பதற் கரிதாம். அம்மணியின் மகிமைகள் உன்னைப்போல் யாரறிந்தவர்கள்?" என்று திருமால் பலவும் எடுத்துக்கூறி சேஷசயனத்தின்மீது அறிதுயில் கூர்ந்தனர். அப்போது வேதியர்களும் மன்னவர்களும் திருமகளையொத்த காலஞானியைத் துதித்தார்கள்.

குமரகுருபரசுவாமிகள்.

சரித்திரச்சுருக்கம்.

பாண்டிநாட்டிலே, தாமிரபர்ணிநதிதீரத்திலே, ஸ்ரீவைகுண்டமென்று வழங்குகின்ற கைலாசபுரத்திலே, வேளாளர்குலத்திலே ஏறக்குறைய இருநூற்றெண்பது வருடங்கட்குமுன்னே சிவபக்தியிற் சிறந்தவரும், இல்லறவொழுக்கத்திலே வழுவாதவருமாகிய சண்முகசிகாமணிக் கவிராயரென்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தமக்குப் புத்திரப்பேறின்மையால் தமது மனைவியாராகிய கற்பிற்சிறந்த சிவகாமசுந்தரியாரோடு மிகக்கவலையடைந்து, அதுகாரணமாகத் திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுளை உபாசித்துவந்தனர். அக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே ஒருபுத்திரர் அவதரிக்க; பிதாமாதாக்களிருவரும் பேருவகையுற்று, அவருக்குச் சாதகன்மமுதலியவற்றை உரியபருவங்களிலே மிகுந்த சிறப்போடு செய்வித்து, அருமைபாராட்டி வளர்த்துவருநாளில், ஐந்துவயதாகியும் அவர் பேசாமைகண்டு, ஊமையெனத்தெளிந்து, புத்திரப்பேறின்மையினும் மிகவருந்தி, முருகக்கடவுளைக்குறித்துப் பல அரியவிரதங்களை அநுட்டித்துவந்தார்கள்.

அந்நாளிலே, ஒருநாள் சண்முகசிகாமணிக்கவிராயர் மனைவியாரோடு புத்திரரையும் உடன்கொண்டு, திருச்செந்தூரையடைந்து, முருகக்கடவுளைத் தரிசித்துத் துதித்து, "எம்பெருமானே! இப்புத்திரனை ஊமைதீர்த்து ஆட்கொண்டருளவேண்டும்." எனப் பிரார்த்தித்து, சண்முகவிலாசத்திற்றானே வசித்துக்கொண்டு இப்புத்திரனுக்கு ஒருமண்டலத்திற்குள் ஊமைத்தன்மை நீங்காதொழியுமேல் மனைவியோடு பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்ளக்கடவேனென உறுதிகொண்டு, நியமாகத் தினந்தோறும் *வதனாரம்பத்திலே ஸ்நாஞ்செய்து, முருகக்கடவுளைத் திரிகாலங்களிலும் தரிசித்து, வழிபட்டுவந்தனர். தயாநிதியாகிய முருகக்கடவுள், அவர் பிராணத்தியாகம் பண்ணிக்கொள்ளும்படி குறித்துள்ள அந்நாளிலே, சூரியனுதிக்க ஒரு ஜாமமிருக்குமளவில் அருச்சகர் வடிவங்கொண்டு, சண்முகவிலாசத்திலே நித்திரைசெய்கின்ற அவர் புத்திரரிடத்திலெழுந்தருளி, "†குமரகுருபரா" என்று தட்டியெழுப்பி, அவருடைய நாவிலே தம்முடைய சடாக்ஷரத்தையெழுதி, அவரை நோக்கி, "குழந்தாய் விரைவிலே நமது விசுவரூபதரிசனத்திற்கு வருவாயாக." என்று ஆஞ்ஞாபித்து, மறைந்தருளினார். உடனே குமரகுருபர

* வதனாரம்பம் - சமுத்திரத்திலே அங்குள்ளதோர் ஸ்நானகட்டம். † அன்றுமுதல் குமரகுருபரரென்னும் திருநாமமுண்டாயிற்று.

சுவாமிகள் தமது மாதாபிதாக்களை "அம்மே, அப்பா" என்று தட்டியெழுப்பி, நடந்தவிடயங்களை யறிவிக்க; அதுகேட்ட மாதாபிதாக்களிருவரும் முருகக்கடவுள் தங்கள் புத்திரருக்கருளிய பெருங்கருணைத்திறத்தை வியந்து புகழ்ந்து, அப்புத்திரரோடு வதனாரம்பத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து நியதிமுடித்து, சந்நிதியையடைந்து, விசுவரூபதரிசனஞ்செய்துகொண்டு நின்றார்கள். அப்பொழுது குமரகுருபரசுவாமிகள் முருகக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே தமிழ்ச்செய்யுள்பாடுஞ் சத்தியுண்டாகப்பெற்று, "கந்தர்கலிவெண்பா" என்னும் ஓர் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

மற்றைநாட் பிராதக்காலத்திலே, குமரகுருபரசுவாமிகள் சிவசின்னமாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத்தரித்துத் திருக்கோயிலையடைந்து, சுவாமியைத்தரிசித்து, இனி ஞானாசாரியரைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடு முருகக்கடவுளுடைய திருவடிகளைத்தியானித்துக்கொண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும்போது, அக்கடவுளுடைய திருவருளினால் ஆகாயத்திலே, "அன்பனே, நீ இவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு உத்தரயாத்திரைசெய்யுங்கால் எவ்விடத்திலே உன்வாக்குத் தடைப்படுமோ அவ்விடத்திலே ஞானோபதேசம் பெறக்கடவை." என்று ஓரசரீரிவாக்கு அங்கே சமஸ்தருங்கேட்க எழுந்தது. அதுகேட்டுக் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, திருவருளைப்புகழ்ந்து, நிலத்திலேவிழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து, தம்மை ஆண்டருளிய அக்கடவுளிடத்தில் அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு, திருச்செந்தூரை அரிதினகன்று, மாதாபிதாக்களோடு தமது ஜன்மஸ்தலமாகிய கைலாசபுரத்திற் சென்று, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்தார்.* பின்பு, ஒருநாள் மதுரைக்குப்போகவிரும்பி, தமது தாய்தந்தையர்களுடைய பிரிவாற்றாமையைத்தேற்றி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, தம்பியாராகிய குமாரகவிகளும் உடன்வரப் புறப்பட்டுவரும்போது, வழியிலே "மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்" என்னும் ஒரு அருமைப்பிரபந்தத்தைப் பாடிமுடித்துக்கொண்டு, திருப்பரங்குன்றத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

அன்றிரவு மீனாக்ஷியம்மையார், மதுரையையாளும் அரசராகிய திருமலைநாயகர் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனுடைய கிருபையைப்பெற்றவொருவன் நம்மைக்குறித்து ஓர் பிள்ளைத்தமிழ்பாடிமுடித்துக்கொண்டு திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்திருக்

---

* இங்குவசிக்குநாளிலே இத்தலத்தைச்சுட்டி "கைலைக்கலம்பகம்" என ஒரு பிரபந்தம் அருளிச்செய்ததாகவும் சரித்திரமுண்டு; அப்பிரபந்தம் கிடைக்கவில்லை.

கின்றான்; நீ பரிவாரங்களோடுசென்று அழைத்துக்கொண்டுவந்து அப் பிள்ளைத்தமிழை நமது சந்நிதியில் அரங்கேற்றக்கடவாய்." என்று ஆஞ் ஞாபித்து மறைந்தருளினார். உடனே திருமலைநாயகர் விழித்தெழுந்து, குதூகலமடைந்து, தாங்கண்ட சொப்பனத்தைச் சமஸ்தருக்கும் மற்றை நாட்காலையிலறிவித்து, மிகுந்தமனமகிழ்ச்சியோடும் கைகளைச் சிரசிலே யஞ்சலிசெய்துகொண்டு, தமது பரிவாரங்களோடு திருப்பரங்குன்றத் திற்சென்று, சுவாமிகளைத்தரிசித்துவணங்கி, "யாவராலும் பெறுதற் கரிய திருவருளைப்பெற்ற சுவாமீ! தேவரீரை அடியேன பூர்வத்திலே புரிந்த புண்ணியத்தினால் தரிசிக்கப்பெற்றேன்." என்று முகமன்கூறி மீனாக்ஷியம்மையாருடைய ஆஞ்ஞையைத்தெரிவித்து, அவரையும் அவர் அருளிச்செய்த பிள்ளைத்தமிழையும் யானைமீதேற்றிக்கொண்டு, மதுரை யையடைந்து நகர்வலஞ்செய்வித்தார். பின்பு குமரகுருபரசுவாமிகள் திருக்கோயிலையடைந்து, சித்திவிநாயகக்கடவுளையும், சோமசுந்தரக்கட வுளையும் தரிசித்து, துதித்து வணங்கிக்கொண்டு, மீனாக்ஷியம்மையாருடைய சந்நிதியையடைந்து, நமஸ்கரித்து, எழுந்துநின்றார். அப்பொழுது, சர்வ லோகங்களையும் பெற்றும் குமரியாகவே விளங்காநின்ற மீனாக்ஷியம்மை யார், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய தமது இளந்திருக்கோலத்தைக்கா ட்டியருள; சுவாமிகள் தரிசித்து, அடியேன்செய்த பிள்ளைத்தமிழுக்கு இது பரிசுபோலுமென்றுநினைந்து, அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து, தாமி யற்றிய பிள்ளைத்தமிழைச் சந்நிதானத்திலே அரங்கேற்றுவாராயினார்.

அப்பொழுது, அங்குள்ள சிவனடியார்களிலொருவர் பிள்ளைத்தமி ழ்த் திருமுறையைப் பீடத்திலெழுந்தருளுவித்து விதிப்படிபூசித்து வணங்கித்துதிக்க, குமரகவிகள் அரசருடைய வேண்டுகோளின்படியே அதனைவாசிக்க, சுவாமிகள் அதன்பொருளை யாவருங்கேட்டு இன்புறும் படி விரித்துப் பிரசங்கித்தார். அத்தினத்திலே காப்புப்பருவம் ஒன்றே நடந்தது. சுவாமிகள் இவ்வாறே, தினமும் ஒவ்வொருபருவமாகப் பிர சங்கித்துக்கொண்டுவரும்போது, வருகைப்பருவத்தில், மீனாக்ஷியம்மை யார் அருச்சகரது பெண்குழந்தைபோன்று இளந்திருக்கோலத்தோடு, திருமலைநாயகர் மடியின்மீது எழுந்தருளியிருந்து, தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்றொடையின் பயனே நறைபழுத்த துறைத்தீந் தமிழினொ ழுகுநறுஞ் சுவையே யகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்,—தெடுக்குந் தொழும்பு ருளக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமைய, விமயப்பொருப்பில் விளையாடு மிளமென் பிடியே யெறிதரங்க,—முடுக்கும் புவனங் கடந்து நின்ற வொருவன் றிருவுள் ளத்திலழ, கொழுகவெழுதிப் பார்த்திருக்கு முயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்,—மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள வஞ்

சிக்கொடியே வருகவே, மலயத்துவசன் பெற்றபெரு வாழ்வே வருக வருகவே." என்னும் ஒன்பதாவது செய்யுளை வாசித்துப் பொருளுரைக்குந்தருணத்தில், "இன்னுமொருமுறை இச்செய்யுளைவாசித்துப் பொருளுரைக்க." என யாவருமகிழவினவி, கேட்டுவியந்து, இறுதிச்செய்யுளை வாசித்து நிறுத்துந்தருணத்தில் *மறைந்தருளினர். அப்பொழுது, திருமலைநாயகர் அருச்சகாது பெண்குழந்தை யென்று அதுகாறும் தாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்த எண்ணத்தையொழித்து, இங்ஙனமெழுந்தருளியிருந்தவர் சர்வஜீவதயாபராகிய மீனாக்ஷியம்மையாரேயென்று தெளிந்து, சுவாமிகளுக்கு அம்மையாரருளிய திருவருளின்திறத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டாடினர். சபையாரும் அளவிறந்த ஆச்சரியமடைந்தார்கள். இவ்வண்ணமே பிள்ளைத்தமிழை அரங்கேற்றியபின்பு, திருமலைநாயகர் சுவாமிகளைச் சிங்காதனத்தி லெழுந்தருளுவித்து, திருவடிகளில் வீரகண்டாமணியைத்தரித்து, பொன்னினாலும் அரதனத்தினாலும் அபிஷேகஞ் செய்து, யானை, குதிரை, சிவிகைகளையும், குடைகொடிமுதலிய விருதுகளையுங்கொடுத்தார்.

அதன்பின்னரும் சுவாமிகள், திருமலைநாயகர்முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி "மீனாக்ஷியம்மைகுறம்," "மீனாட்சியம்மையிரட்டைமணிமாலை என்னும் இரண்டுபிரபந்தங்களையும், சோமசுந்தரக்கடவுளைத்துதித்து "மதுரைக்கலம்பகம்" என்னும் ஒருபிரபந்தத்தையும் அருளிச்செய்தனர். பின்பு ஒருநாள், திருமலைநாயகர் வெகுநேரம்வரையில் போசனஞ்செய்யாதிருந்தமைகண்டு, சுவாமிகள், "†வகுத்தான் வகுத்தவகையல்லாற் கோடி - தொகுத்தாற்குந் துய்த்த லரிது." என்னுந் திருக்குறளையெடுத்தோத; அரசருவந்து, "அரிய திருக்குறளெனப்படும் தமிழ்வேதத்தை முற்றும் ஆராய்ந்து தெளிதற்குக் காலமில்லை

* வருகைப்பருவத்திலன்றி முத்தப்பருவத்திலே, "காலத் தொடுகற்பனை கடந்த கருவூலத்துப் பழம்பாடற், கலைமாச்செல்வர் தேடிவைத்த கடவுண் மணியே யுயிராலவாலத் துணர்வெனீர்பாய்ச்சி வளர்ப்பார்க் கொளிபூத் தருள் பழுத்த மலர்க்கற் பகமே யெழுதாச்சொன் மழலை ததும்பு பசுங்குதலைச்,—சோலைக் கிளியே யுயிர்த்துணையாந் தோன்றுத் துணைக்கோர் துணையாகித், துவாதசாந்தப் பெருவெளியிற் றுரியங் கடந்த பரநாத,—மூலத் தலத்து முளைத்தமுழு முதலே முத்தந் தருகவே, முக்கட்சுடர்க்கு விருந்திடும் முலையாய் முத்தந் தருகவே." என்னும் முதற்செய்யுளை வாசித்துப் பொருளுரைக்குங்கால் மீனாக்ஷியம்மையார் இளந்திருக்கோலமாகக் காக்ஷியளித்து, ஒரு முத்துவடம் சுவாமிகள் கழுத்தி லணிந்து மறைந்தருளியதாகவும் சரித்திரம் உண்டு.

† திருக்குறள் ௩௮ - ம் அதிகாரம்; ஊழ்.

யாதலால் அதிலுள்ள நீதிகளைவிளக்கிச் சுருக்கமாக அடியேன் பொருட்டு ஒருநீதிநூல் செய்துதரவேண்டும்." என்றுபிரார்த்தித்தனர். சுவாமிகள் அவ்வாறே "நீதிநெறிவிளக்கம்" என்னும் ஒருநூலை அருளிச்செய்துதந்து, அவ்வரசர்வேண்டுகோளின்படியே மீனாட்சியம்மையையும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் தரிசித்துக்கொண்டு, அத்தலத்திலே வசித்தருளினார்.

சிலநாட்சென்றபின்பு தமதுசகோதரராகிய குமாரகவிகளையழைத்து, மாதாபிதாக்களனுமதியின்படியே, தாமவதரித்த கைலாசபுரத்திலே இல்லறதருமத்தில்வழுவாது நிற்கும்படிபணித்து, விடையளித்தனுப்பிவிட்டு, தாம் நானாவிதவாத்தியங்கள் முழங்க, விருதுகள்புடைசூழ, தமக்கபிஷேகித்த திரவியங்களை அரசர்வேண்டுகோளின்படியே ஒட்டகங்களின்மீதேற்றிக்கொண்டு, மதுரையையகன்று, தம்மைப்பிரிவாற்றாது தொடர்ந்துவரும் அரசரையும், மந்திரிமார்களையும், பிறரையும் மீண்டுசெல்லும்படி வற்புறுத்தி, தாம் சிவிகைமேற்கொண்டு, பாண்டிநாட்டைக்கடந்து, சோழநாட்டையடைந்து அங்குள்ள திரிசிராப்பள்ளி, திருவானைக்காமுதலிய தலங்களிலுள்ள அடியார்கள் எதிர்கொண்டுபணிய சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவ்வத்தலங்களிலே சிலநாள்வசித்து, திருவாரூரையடைந்து, தியாகேசப்பெருமானைத் தரிசித்து, "திருவாரூர்நான்மணிமாலை" என்னும் ஒருபிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தனர். அங்குவசிக்குநாளில், திருக்கைலாசபரம்பரையாகிய *தருமபுரவாதீனத்திலே நான்காவது குருமூர்த்திகளாய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ மாசிலாமணித்தேசிகசுவாமிகளுடைய திருவருட்சிறப்பைக் கேள்வியுற்று, அவரைக்காணவிரும்பிப் புறப்பட்டு, இடையிலுள்ள பலதலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு தருமபுரத்தையடைந்தார்.

அத்தினத்திலே, சைவசித்தாந்தசாத்திரங்களையும், அவற்றிற்குரிய அங்கங்களாயுள்ள நூல்களையும், ஐயந்திரிபற ஓதியுணர்ந்து, அவற்றிற்கூறப்படும் சரியை, கிரியை, யோக ஞானனுசந்தானங்களை மேற்கொண்டு, குருபத்தியிற் சிறந்துவிளங்கும் அடியவர் திருக்கூட்டங்களும், வேதசிவாகமவிற்பன்னர்களும், சைவாசாரியர்களும், இலக்கணவிலக்கியங்களில்வல்ல வித்துவான்களும் புடைசூழும்படி, ஞானசூரியனைப்போல, ஸ்ரீமாசிலாமணித்தேசிகர் தக்ஷிணாபிமுகமாய் எழுந்தருளி

* இத்தருமபுரவாதீனத்தின் பிரதமகுருமூர்த்திகள் ஸ்ரீஞானசம்பந்த தேசிகர், இரண்டாவது குருமூர்த்திகள் ஸ்ரீஆனந்தபரவசதேசிகர்; மூன்றாவது குருமூர்த்திகள் ஸ்ரீசச்சிதானந்ததேசிகர்.

யிருந்தார். அச்சமயத்திலே, சுவாமிகள் பரிசனங்கள் பின்னேவர, விருதுகளோடும் அத்திருமடத்தினுள்ளேசென்று, அவருடையசந்நிதியிலே உத்தரீயத்தோடு ஆசனத்தின்மீதிருந்துகொண்டு, மாசிலாமணித்தேசிகரால் வினவப்பட்ட வினக்கள் பலவற்றிற்கும் உத்தாஞ்சொல்லிக்கொண்டுவந்தார். மாசிலாமணித்தேசிகர், திருப்புன்முறுவல்கொண்டு, இறுதியிலே திருத்தொண்டர்பெரியபுராணத்தில், † "ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள வளப்பருங் கரணங்க ணன்குஞ் - சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்துசாத் துவிகமே யாக - விந்துவாழ் சடையா னாடுமா னந்த வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின் - வந்தபேரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்." என்னுந்திருவிருத்தத்தின் அனுபவப்பயனைவினவ; வாக்குத்தடைப்பட்டது. உடனே சுவாமிகள் இருக்கைவிட்டெழுந்து, முருகக்கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையைநினைந்து, மனங்கலங்கி, ஆசனத்தையெடுத்தெறிந்துவிட்டு, உத்தரீயத்தை இடையிலேகட்டிக்கொண்டு, சந்நிதானத்திலே சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, எழுந்துநின்று, அஞ்சலியஸ்தராகி, "எம்பெருமானே! ஆணவமலத்தினாலே மறைக்கப்பட்ட தமியேன் அறியாமையாற் செய்த பெருங்குற்றத்தை மன்னித்து, அடிமைகொண்டருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து வணங்கினார். அப்பொழுது ஞானசாரியராகிய மாசிலாமணித்தேசிகர் அவரைநோக்கி, "நீ, காசியாத்திரைசெய்து கொண்டு மீள்வாயேல், அநுக்கிரகம்புரிவோம்." என்று வலியுறுத்த; சுவாமிகள் பின்னும் பலமுறை வணங்கி, கருணாநிதியே! சிறியேன் தேவரீருடைய கட்டளையின்படி, பசியினாலும், பிணிமுதலியவற்றினாலும் வருந்திக் காசியாத்திரையைமுடித்துக்கொண்டு வருமளவும் தேக நிற்பதோ நிலையில்லை; அன்றி இறக்கினும், பின்னரும் இம்மானுடப் பிறவியேவாய்த்துத் தேவரீர் திருவருட்பேற்றிற்குப் பாத்திரனாதலும் நிச்சயமில்லை: ஆதலால், அடியேனுடைய குற்றத்தைச் சிறிதும் திருவுள்ளத்திற்கொள்ளாது, திருவருள்பாலித்தல்வேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தார். பாங்கருணைத் தடங்கடலாகிய மாசிலாமணித்தேசிகர் திருவுளமிரங்கி, "அன்பனே! அது இயலாதாயின், சிதம்பரஸ்தலத்தை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு ஒருமண்டலம் வசித்து வருவாயாக." என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார்.

சுவாமிகள் அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேல்வகித்து, அநுமதிபெற்று, சிவிகைமேற்கொண்டு, திருப்புள்ளிருக்குவேளூரையடைந்து, திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்து, வைத்தியநாதசுவாமியையும், தையு

* தடுத்தாட்கொண்டபுராணம். (௧0௬)

ஞயகியம்மையையும், முத்துக்குமாரசுவாமியையுந் தரிசித்து வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு, அத்தலத்தின் எல்லையைக் கடந்து புறத்திற் செல்லும்போது; முத்துக்குமாரசுவாமியானவர், சுவாமிகளிடத்தில் அருச்சகர்வடிவமாக எழுந்தருளி விபூதிகொடுத்து, "நம்மைக்குறித்தும் ஒரு பிள்ளைத்தமிழ்பாடுவாயாக." என்று கட்டளையிட்டு, அந்தர்த்தானமாயினார். உடனே சுவாமிகள் இங்ஙனம் எழுந்தருளினவர் நம்மையாண்டருளிய முருகக்கடவுளேயென்று தெளிந்து, நிலத்திலேவிழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து, மீண்டும் அத்திருப்பதியை அடைந்து, எவ்வாறுபாடுவேனென்று திகைக்கும்போது, அக்கடவுளுடைய திருவருளினால் "பொன்பூத்தகுடுமி" என்று ஓரசரீரிவாக்கு எழுந்தது. சுவாமிகள் அதனையே முதலாகக்கொண்டு, "முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்" என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாட ஆரம்பித்து, செங்கீரைப்பருவம் பாடும்போது, செத்துப்பிறக்கின்ற தெய்வங்கண் மணவாளன் எனவும், தேனூறுகிளவிக்கு என்றுதொடங்குங்கால் வாயூறிநின்றவன் எனவும் இன்னனவாகத் தெய்வகதியாய்ப் பிறர்பாணிகழ்ந்த சொற்களையும், இவையும் திருவருட்டிறம்போலும் என்று விடாதமைத்து, பாடிமுடித்து, அக்கடவுளுடைய சந்நிதியிலே பலருந்துதிக்கும்படி அரங்கேற்றிச் சிலநாள் அவ்விடத்திலேவசித்தார்.

பின்பு, சீர்காழியைத் தரிசித்துக்கொண்டு, சிதம்பரத்தையடைந்து திரிகாலங்களிலும் வழுவாமல் சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு வசிக்குநாளில் "சிதம்பரமும்மணிக்கோவை" என்னும் ஓர் பிரபந்தமியற்றியருளினார். அந்நாளிலே, சுவாமிதரிசனத்துக்குப் பரிசனங்களோடு செல்லும்பொழுது, வழியிலே தினந்தோறும் புராணப்பிரசங்கஞ்செய்துகொண்டிருந்த சைவாசாரிய ரொருவர்தவிர, அதுகேட்பவர் யாவரும் எழுந்து, மரியாதைசெய்வார்கள். அவர்களுள்ளே ஒருவர் ஒருநாள், புராணிகரைநோக்கி, "ஐயா! புலவர்திலகராயும், சிவாநுபூதிப் பெருவாழ்வாயும்விளங்காநின்ற சுவாமிகளைக்கண்டு தாங்கள்மாத்திரம் மரியாதைசெய்யாதது என்னை?" என்று வினவ; அதுகேட்ட புராணிகர் "அவர் இலக்கணகவியா? வரகவிதானே!" என்றார். அது பொறுத ஒருவர் சுவாமிகளுக்குத் திருச்செவிசாத்த; சுவாமிகள் திருப்புன்முறுவல்செய்து, "மிகமுயன்று அரிதிற்பெறுவது இலக்கணகவியும், அவ்வாறன்றி எளிதிற்பெறுவது வரகவியுமன்றோ? இதையுணராதுரைப்பினும், அவர் சொல்லளவில் நம்மைத்துதித்தவரேயாயினர்; ஆயினும், அவர்சந்தேகத்தையும் நிவர்த்திசெய்வோம்." என்று "சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை" என்னும் ஓர் சிறந்த பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தனர். புராணிகர்

அந்நூலிலமைந்துள்ள அரிய இலக்கணங்களையும், சொற்சுவை பொருட்சுவைகளையும் நோக்கி, சுவாமிகளையடைந்து வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, அளவளாவிய பின்பு, "சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை என்னும் ஓர்பிரபந்தத்தையும் செய்தருளினார்.

இவ்வாறு நியதிபூண்டு ஒருமண்டலம்வசித்து, அத்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, தருமபுரத்தையடைந்து, ஞானாசாரியரைத்தரிசித்து, வணங்கி, அவரைத்துதித்தியற்றிய "பண்டாரமும்மணிக்கோவை" என்னும் பிரபந்தத்தை அவர் சந்நிதானத்திலே அரங்கேற்றினார். உடனே ஞானாசாரியர் திருவுளமிகமகிழ்ந்து, சுவாமிகளைநோக்கி, "நீ இயல்பாகவே துறவியாயினும் நமது வான்முறைப்படியே அத்துறவிற்குரிய காஷாய வஸ்திரமுதலிய சின்னங்களையும் தரித்துக்கொள்ளக்கடவாய்." எனப்பணித்து, அவரையடிமைகொண்டு, அச்சின்னங்களையளித்து, ஞானோபதேசமுஞ்செய்தருளினார். சுவாமிகள் * அணுக்கத்தொண்டராகி அங்குவசிக்குநாளிலே ஒருநாள், தமக்கு முன்னே பரிசாகக்கிடைத்த திரவியங்களை அந்த ஞானாசாரியர்சந்நிதியில்வைத்து ஏற்றருளும்படி பிரார்த்திக்க; அவர் முன்னர்ப்பணித்தவாறே "நீ, காசியையடைந்து இவற்றைக்கொண்டு தருமமியற்றுக." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

சுவாமிகள், அவ்வரியபணியைச் சிரமேற்கொண்டு, அநுமதிபெற்று அத்திரவியங்களை ஒட்டகங்களின்மீதேற்றிக்கொண்டு, பரிசனங்களோடு தருமபுரத்தினெல்லையைக்கடந்து, சிவிகையில் ஆரோகணித்துச்சென்று, சிதம்பரமுதலாகிய ஸ்தலங்களைவணங்கிக் காஞ்சிபுரத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு வசிக்குநாளிலே, தம்மிடத்தில் அநேகவைஷ்ணவர்களோடுவந்து சமயக்கோட்பாட்டைப்பற்றி வாதித்த பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்முதலியோரைப் பல பிரபல நியாங்கொண்டு, வாதித்து, அவர்களைவென்று, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, இடையிலுள்ள திருக்காளத்திமுதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, காசியென்னுந் திவ்யதலத்தையடைந்தார். அவ்வெல்லையையடைந்தவுடன்

(இன்னும்வரும்.)

---

* அணுக்கத்தொண்டராகி வசிக்குநாளிலே அவ்வவ்வமயங்களில், "பூதங் கடந்த புகழ்க்கூடற் சம்பந்தன் போதித்தசொல், வாதங் கடந்து மனோலய மாயிருந்து மண்டலம்போய், நாதங் கடந்து நடுவெளி தாண்டி நலஞ்சிறந்த, போதங் கடந்தின்ப பூரணமாகிப் பொலிந்ததுவே. என்னும் இச்செய்யுள்முதலிய சில செய்யுளருளியதாகவும் கூறுவதுண்டு.